

Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce)
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: BcA Jiří Kamenskich

Název práce: Jeden metr krychlový

Slovní hodnocení:

Jiří Kamenskich není bytostným sochařem, ale to neznamená, že by vymodelovat sochu nedokázal. Prošel prvními čtyřmi semestry ateliéru figurativního sochařství a ty jsou zaměřené na poznání a pochopení figury a na zvládnutí řemeslné práce se sochařskou hlinou. Velmi mě zaujala jeho anatomická studie, a to především volbou pozice, do které svojí autoportrétní studii usadil. Vymyslel podivnou jogínskou pozici, která v joze neexistuje, ale přesto působila přesvědčivě. Dále ale tímto směrem nepokračoval. Většina jeho dalších volných prací byla spojena s krajinou. Vzpomínám si na jeho sběr olova v místech, kde zůstává v půdě po rybářích a nebo ve formě broku po myslivcích. Z tohoto nasbíraného olova potom odléval, opět do půdy, kužely. Tyto artefakty spolu s informací o místě a krajině vystavoval. Další zajímavou prací byl odlitý objekt z kalafuny. Roztavenou kalafunu nalil do vykopané díry v zemi. Výsledný odlitek působil velmi přesvědčivě jako hlíza obrovské zvláštní a dosud nepopsané rostliny. Na sociální síti, kam fotky své práce umístil, vzbudily fotky okamžitě zájem a to i u odborníků. Objekt, sám vypreparovaný z hlíny, působil nádherně, v povrchu zůstala zalitá hlína i s kořínky a ten působil zcela přírodně jako povrch dužnatého kořene. Byl v přímém kontrastu s jantarovou a čistou hladinou. Další jeho krásnou a poetickou prací byla cesta ke kořenům a to doslova. Během svého pobytu na stáži v Rennes ukončil semestr prací, která čerpala z historické fotografie školního dvora. Dvůr, který je v současné době zatravněný, ale jinak prázdný, mněl v minulosti ve svém středu dva vzrostlé stromy. Jiří svou práci založil na tom, že obnažil dosud dochované kořeny těchto stromů.

Jeho diplomová práce čerpá z podobně poetické archeologie. Práci nazval jednoduše Jeden metr krychlový. Ve vybrané lokalitě vykopal sondu přesně o těchto rozměrech a vykopaný materiál pečlivě prohledal. Vyřadil vše, co lze považovat za nebiologický nebo špatně rozložitelný odpad. Šlo o překvapivě velkou sbírku většinou plastového smetí. Z vyříděného materiálu, podle vlastního esteticko – ekologického klíče, vybral jedno malé zmáčknuté plastové víčko od PET láhve. Okouzlení obyčejností, estetikou náhodné deformace i romantika archeologického nálezu a jistě ještě další důvody které ho vedly k volbě inspiračního objektu velké sochy. Jiří svůj projekt přihlásil do naší ateliérové soutěže a mezi všemi přihlášenými projekty vyhrál. Víčko tedy naskenoval a zvětšil do rozměrů 3 x 1,5 x 1 metrů. Následovalo vlastní zvětšování. Nepoužil klasickou sochařskou cestu, tedy zvětšení pomocí sochařské hlíny, ale využil robotické obráběcí rameno a vyfrézoval celé zvětšené víčko do poslepovaného bloku tvrzeného polystyrénu. Blok byl vyskládaný z různých barevných kusů polystyrénu, a tak vyfrézovaná plastika byla pokrytá barevnými obrazci. Jiří se rozhodl, že je na plastice ponechá. Rovněž se rozhodl nijak neměnit strukturu frézovaného povrchu a udržuje tak pocit autentického dotyku reality. Samozřejmě rozměry třímetrového objektu ani na chvíli nepři pouštějí pochybnosti o realitě, ale jde spíše o realitu přesné reprodukce malého objektu a jeho přesného zvětšení bez chyb a nebo výtvarných redukcí, které by vznikaly ručním přenášením

přes hliněný model a nebo při čištění tmelení a broušení povrchu. Stejně jako u dokumentu jsme zvyklí věřit více fotografii než kresbě. Nechtěl bych ale, aby vznikl dojem, že snad celá plastika vznikla jen tak mimochodem tak, že zadaná data vyfrézoval stroj a autor zajistil jen převoz a instalaci. Tento konceptuální postup by mi nevadil, ale je nutné si uvědomit, že i když možná chce autor tento dojem posílit nebo vyvolat tak za něj platí téměř stejným množstvím práce, jako kdyby postupoval tradiční řemeslnou cestou. Pospojovat a vyretušovat spoje mezi jednotlivými díly tak, aby působily samozřejmě a lehce, byl velmi náročný úkol. Na celé práci velmi oceňuji lehkost, s jakou v relativně monumentálních rozměrech působí. Z ekologických odkazů se tak přenáší do prostoru umění a otevírá prostor pro mnoho interpretací, které nás mohou odnést vysoko nad zem, do které sondu metr krát metr krát metr vykopal.

Otázky k rozpravě:

Závěrečné hodnocení:

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval: Michal Gabriel

Datum:

Podpis: